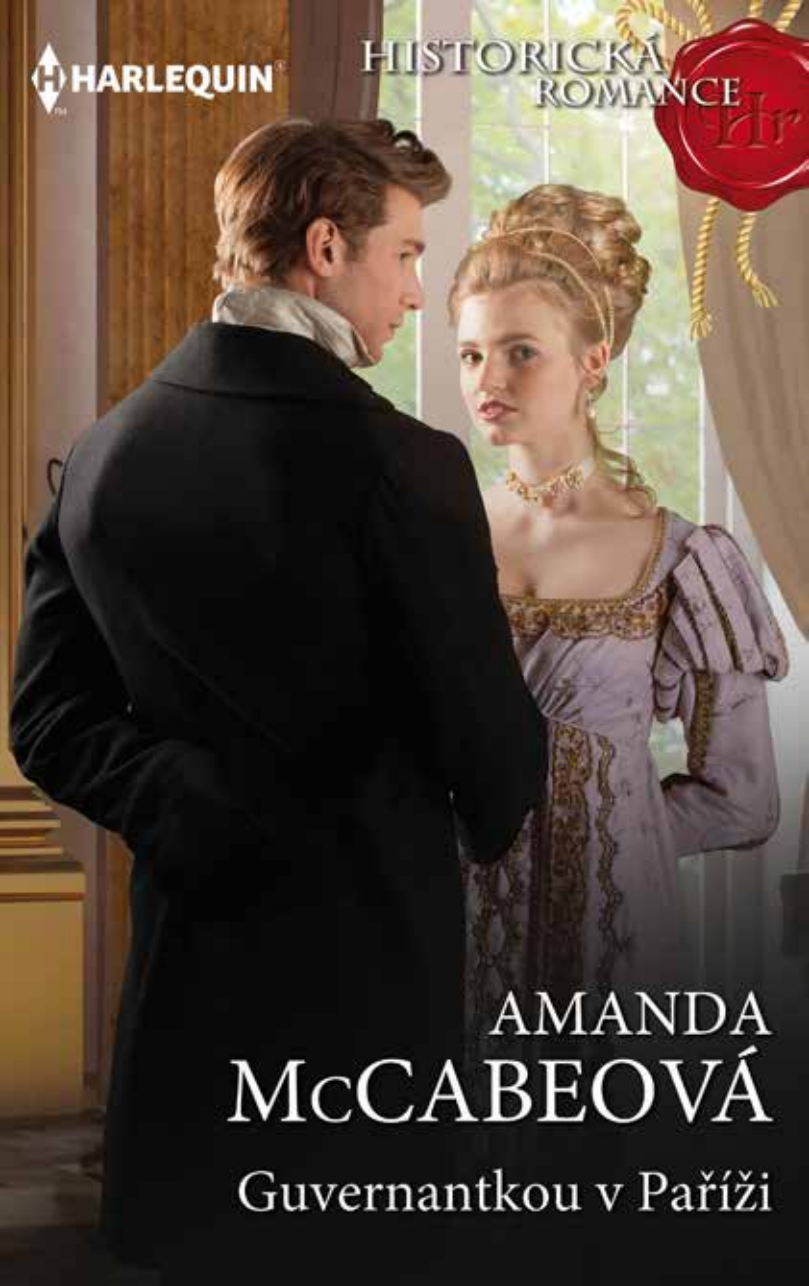

H HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

AMANDA
McCABEOVÁ

Guvernantkou v Paříži

AMANDA McCABEOVÁ

GUVERNANTKOU
V PAŘÍŽI

PŘEKLAD

TEREZIE NOVÁ

Milá čtenářko,

únor je nejkratší měsíc v roce, ale přesto věřím, že si najdete spoustu času na přečtení dalších historických romancí, které jsem pro Vás připravil. Zima sice ještě kraluje a do jarního slunovratu uplyne ještě spousta vody, ale první teplé sluneční paprsky už pomalu klepou na dveře. Taký se na jaro a probuzení přírody těšíte tak jako já?

Na tento zimní měsíc jsem pro Vás připravil příběh mladé Rosy, která se vrací do Anglie, aby se z ní stala Hraběnka z Karibiku. Napsala ho pro Vás Anne Herriesová, kterou věrné čtenářky jistě velmi dobře znají, neboť v češtině od ní vyšlo již třicet sedm romancí. Kniha Guvernantkou v Paříži od Amandy McCabeové je pokračováním z čtyřdílné minisérie Debutantky v Paříži. Věřím, že obě historické romance se Vám budou líbit a zpříjemní Vám dlouhé zimní večery.

*S láskou
Váš Harlequin*

Amanda McCabeová

GUVERNANTKOU V PAŘÍŽI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Governess's Convenient Marriage

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2018

Překlad:
Terezie Nová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Ammanda McCabe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-5409-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5410-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5411-3 (PDF)

PROLOG

Lady Alexandra Mannerlyová pospíchala dolů po zadním schodišti lovecké chaty svého otce. Našlapovala opatrně na špičky, aby si nikdo nevšiml, že utekla své guvernantce. I zde ve Skotsku, kde mohla žít mnohem svobodněji než v Londýně nebo v otcově vévodském sídle v Kentu, měla dopoledne vyučovací hodiny. Ale ona o ně nestála. Je jí už skoro třináct. Copak si nezaslouží být svobodná? Aspoň na chvíli?

A kromě toho přesně věděla, kam teď chce jít. A koho chce vidět.

Slyšela hluk z kuchyně, kuchaře, který na kohosi volá, aby přinesl víc lososů, ze kterých budou připravovat šlehanou rybí pěnu na oběd, služebné, které s rachotem uklízely pánve a jiné těžké nádobí, svého bratra Charlese, který škemral o nějakou sladkost. Její otec je dnes na lovu a matka si vyžádala bylinkový čaj a zavřela se v pokoji, protože ji bolí hlava. Ve Skotsku ji totiž *vždycky* bolí hlava. Alex věděla, že její guvernantka jistě ocení hodinu volna, kdy bude moci flirtovat s vrchním sluhou, a tak si snad může dovolit jít aspoň na chvíli na vzduch.

Vyklouzla zadními dveřmi, aniž by si jí někdo všiml, a proběhla zeleninovou zahradou k brance. Chladný a svěží větřík, vonící po zelených kopcích, jí

rozcuchal rozpuštěné světlé vlasy a opřel se do jejích lehkých šatů z modrého mušelínu, ale to jí vůbec nevadilo. Teď poběží a nikdo jí nezastaví!

Několik týdnů na začátku podzimu, které každoročně trávili ve Skotsku, byly její nejoblíbenější částí roku. V Anglii se cítila stísněná a neklidná, stále trpěla obavou, že není dost dokonalou vévodovou dcerou. Právě o tom s ní nejčastěji mluvila její matka – jak by se měla vévodova dcera správně chovat.

Ale ve Skotsku si jí nikdo moc nevšímal. Tam byla prostě Alex, zvlášť když utekla ven a přátelila se s místními dětmi. Zvlášť s jedním místním chlapcem.

Zavřela za sebou branku a vběhla do lesíka. Slyšela, jak vítr ohýbá větévky a rozfoukává suché listí na zemi. Odněkud zdálky se ozývaly výstřely z pušky. Její otec nebyl od rána doma a asi se jen tak nevrátí, protože odpoledne k nim má přijít místní dudácká kapela a bude se tančit. Ona a Charles to budou tajně pozorovat z horního patra.

Za lesem se vine majestátní stříbřitá řeka, přeskakuje přes kameny a zpívá si svou vlastní melodii. Je ledově chladná, stéká sem z blízkých kopců, bohatě porostlých vřesem.

A tam na ni čeká ten, na kterého se Alex už tolik těší. Malcolm Gordston.

Nu, vlastně se nedá přímo říct, že *čeká*, a už vůbec ne na ni. Chytá tam ryby, jako skoro každý den. Stojí na velkém, plochem kameni, nahazuje udici a chytené lososy pak nosí do kuchyně.

Alex chvíli tiše stála a pozorovala ho. Byla o několik let mladší než on a připadal jí tedy už docela starý, ale přesto ji fascinoval. Malcolm byl synem jednoho z chalupníků na panství jejího otce a velmi se lišil od všech lidí, které kdy viděla. Měl vysokou a statnou

postavu, dlouhé, bohaté zlaté vlasy a ostře řezané rysy. Vypadal jako nějaký dávný král, třebaže měl na sobě záplatované kalhoty a staré obnošené boty.

A vždycky, když se setkali, se k ní choval pěkně. Mluvil s ní jako s *Alex*, ne jako s lady Alexandrou. Neviděl v ní dítě, které ničemu nerozumí. Nejraději měla, když jí vyprávěl staré příběhy, místní legendy, které znal od své babičky.

Přiběhla k němu a on jí s úsměvem zamával. „Dobré ráno, lady,“ pozdravil. „Jdete na další lekci rybaření?“

„To bych moc ráda,“ odpověděla dychtivě Alex. „Dnes mi to určitě půjde líp.“ Minulý týden nechytla skoro nic, jen malou rybičku, kterou hned hodili zpátky. Chtěla mu dokázat, že má na víc, a vidět obdiv v jeho světlemodrých očích.

„Určitě ano.“ Podal jí prut a kbelík s návnadou, malými proužky slizkého sledě. Díky jeho předchozím lekcím už věděla, co má dělat. Nabodla jeden kousek masa na háček.

Souhlasně přikývl. „Nejste žádná fajnovka, co se bojí umazat si ruce.“

Alex se zasmála. „Odvážnému štěstí přeje, vid', Malcolmě?“

Nahodila prut do vody a dlouho klidně seděli vedle sebe. Obklopovalo je pokojné ticho okolních hor. Cítila se s ním tak příjemně a bezpečně. Nikdy takové pocity neměla vedle nikoho jiného.

„Jak se daří tvému otci, Malcolmě?“ zeptala se. Věděla z toho, co zaslechla od služek, že pan Gordon není v nejlepší formě. Od té doby, co mu loni zemřela žena, to s ním šlo z kopce. Alex to bylo kvůli Malcolmovi moc líto, ale on nikdy nedával najevo své emoce.

Zvážněl. „Myslím, že se to lepší. Ale tohle počasí mu nedělá dobře na průdušky a taky mu pořád chybí moje matka. Aspoň že jsme stihli udělat všechnu práci.“

„Mohla bych mu přinést bylinkový čaj od naší kuchařky, Malcolm?“ zeptala se Alex. „Moje matka je ve Skotsku vždycky nemocná a říká, že jí ten čaj pomáhá.“

Malcolm se zvláště usmál. „Jste tak laskavá, lady. Ale s tím, čím trpí můj otec, bylinky nepomůžou.“

Alex zarazil jeho tón a chtěla se ho dál vyptávat, ale ucítila v ruce ostré trhnutí. „Je tam, Malcolm!“ vykřikla.

Usmál se na ni. „Pomalů, lady, nevyplašte ji. Vyta-hujte ji ven opatrně, úplně klidně. Ať vám neuteče.“

Poslechla ho a vytáhla z vody krásného tučného lososa, svůj první opravdový úlovek. A přímo před Malcolmem! „Podívej se, Malcolm, zvládla jsem to!“

„Ovšem že ano, lady,“ smál se. Málokdy se smál, a jí se přitom jeho smích tak líbil. Byl hluboký, sytý a veselý. Ráda by ho slyšela smát se znovu a znovu.

Tak ji přemohla radost, že se postavila na špičky a políbila jej na tvář. Připadala jí pod jejími rty drsná a nádherně voněla, čerstvým vzduchem, svěžestí okolní zeleně a – prostě jím samotným.

„Ach, Malcolm,“ vydechla. „Kdybychom tak mohli být spolu pořád!“

Už ve chvíli, kdy to říkala, si uvědomovala, že to neměla dělat. Zbledl a zamračil se, jeho radostná přívětivost úplně zmizela. Odtáhl se od ní. Alex se zachvěla a zoufale si přála, aby mohla vrátit čas. Ale bylo pozdě.

„Já – já jen...“ drmolila a cítila se nesmírně trapně.

Nejraději by utekla, ale měla pocit, jako by jí nohy přirostly k zemi.

Malcolm si prohrábl rukou vlasy. „Lady Alexandro, jste dcerou vévody. Mohu vás naučit chytat ryby...“

„Ale nemůžeš být mým přítelem,“ dopověděla tiše.

„Jste nesmírně milá mladá dáma,“ pokračoval tím klidným, sladkým tónem, který lidé tak často používali, když ji chtěli uklidnit. Nesnášela to, a zvlášť ne od něj. „Jednoho dne zaujmete své místo a nebudete chtít marnit čas s ubožákem, jako jsem já.“

Alex v hloubi svého srdce věděla, že to není pravda. O tom, co se od ní jako od vévodovy dcery očekává, mluvila její matka neustále. Stejně jako její guvernanka. Musí dělat čest své rodině, dobře se vdát a patřit k vedoucím osobnostem ve společnosti. Ale nic z toho jí nepřipadalo zvlášť lákavé. Chtěla být svobodná, sedávat na břehu řeky, tak jako teď s Malcolmem, žít co nejbliž přírodě a nemít kolem sebe pořád lidi, kteří ji hlídají, jestli se chová tak, jak má.

A povídat si s Malcolmem. On je jediný, kdo s ní mluví jako s člověkem, kterým skutečně je. A přece ani on nedokáže zapomenout na to, že je vévodovou dcerou.

Znovu Malcolma objala, ještě pevněji, jako by se bála, že je to naposledy. Zavzlykala, protože dostala strach, že by o něj mohla jednou přijít. Malcolm ji k sobě opatrně a rozpačitě přivinul.

„Okamžitě pusť mou dceru, ty zatracený špinavče!“ Krásnou chvíli rozbil náhlý výkřik, podobný hlučnému šlehnutí bičem.

Alex odskočila od Malcolma a na svahu nad sebou spatřila svého otce. Byl vysoký, tvídová plátěnka mu

vlála ve větru a měl brunátný obličej. Roztřásla se strachem.

„Tatínku!“ zvolala. Malcolm stál na místě, v ruce mačkal čepici.

Vévoda přišel k nim a chytil ji za paži. Bolelo to, ale byla tak ochromená hrůzou, že to sotva vnímala. Na Malcolmma se skoro nepodíval. „Teď půjdeš se mnou. Tvé chování je ostudné.“

I když měla strach, vzplál v ní spravedlivý hněv. „To tak není!“ protestovala. Podívala se na Malcolmma, který mírně zavrtěl hlavou.

„Vaše Milosti, lady Alexandra se nedopustila...“ začal.

Vévoda na něj vrhl opovržlivý pohled a jeho tvář ještě víc potemněla. Oči mu vystoupily, jako by mu měly vypadnout z důlků. Alex musela potlačit nutkání k hysterickému zachichotání. „Buď rád, že ode mě nedostaneš výprask! Kdybych teď nemusel odvést svou bláhovou dceru domů, věř mi, že bys ho dostal. Opovaž se k ní ještě jednou přiblížit. Teď jdi domů za svým mizerným otcem.“

Alex viděla v Malcolmově tváři hněv, ale otec už ji táhl pryč. Na cestě je čekal kočár a on ji do něj necitlivě vecpal.

Nemohla už zadržet slzy. Zakryla si tvář rukama a dlouho vzlykala. Otec si jí samozřejmě nevšímal – jako obvykle. Naposled se z okénka zoufale podívala na Malcolmma. Byla plná strachu, co si o ní teď myslí. Nejraději by se propadla do země.

Když přijeli, byl v domě klid. Měla pocit, že všichni vědí, co se stalo, a že upadla do nemilosti. Právě ztratila nejlepšího přítele. V chladné hale, kde na ni ze zdí skleněnýma očima shlížely vycpané zvířecí hlavy, měla pocit, že je všem lhostejná a úplně

osamělá. Nahoře za zábradlím viděla procházet služebnou, která nesla její matce tác s čajem. Alexin bratr se jako obvykle schovával na půdě a její matka ležela v posteli s bolestí hlavy.

„Jdi do svého pokoje, Alexandro,“ přikázal jí otec. Odložil si kabát na opěradlo vysoké židle a odkráčel.

Ale Alex se ještě jednou pokusila vysvětlit otci, co se stalo. „Tatínku, Malcolm za nic nemůže! To já –“

Vévoda se k ní obrátil a oči mu planuly hněvem. Přísně zvedl ukazováček a ona ve strachu ustoupila o krok. „Víš, Alexandro, co se od tebe očekává. Nikdy nesmíš pošpinit jméno své rodiny. Nebudeš se scházet s tím klukem, je bezvýznamný a přivedlo by tě to do řečí. Jeho rodina odtud brzy odejde. Jestli se dovím, že jste se ještě setkali, následky pro vás oba budou strašné, to ti slibuji.“

Alex přivřela oči bolestí. Ale byla rozhodnutá, že její otec ji už nikdy neuvidí plakat. Nikdy se už nedoví, jak se jeho dcera právě cítí. Vyběhla po schodech, minula řadu zavřených dveří a vešla do svého pokoje. Tam jí bylo vždycky dobře. Nebyl zrovna velký, ale protože byl umístěný v rohu, pyšnil se okny obrácenými na dvě světové strany, a tak jí poskytoval nádherný výhled do krajiny. Její bílá postel stínila nebesa ze žlutého tylu, v rohu pokoje byly všechny její panenky a na malém toaletním stolku stálo starožitné zrcadlo. Milovala to tu, její pokoj byl pro ni útočištěm, kam utíkala před svými rodiči a jejich chladem. Ale dnes se i tady cítila jako ve vězení.

Vrhla se na postel, zabořila hlavu do polštářů a snažila se neplakat nahlas. Vzpomínala na řeku, do níž se opíralo slunce, na Malcolmův úsměv, na dotyk jeho hřejivých rukou. Byl jí tak dobrým přítelem, vlastně jejím jediným přítelem. Nemůže to nechat

tak, musí ho vidět, mluvit s ním, říct mu, jak je jí to líto – jen jestli dokáže proklouznout kolem svého otce.

Rychle si utřela oči a šla se podívat z okna. Slunce začínalo klesat a obloha růžověla. Její otec bude v knihovně celé hodiny, až do večere. Musí si pospíšet, aby našla Malcolma a omluvila se mu. Musí ho ještě jednou vidět.

Když Malcolm došel k chalupě, slyšel jen ticho. Z komína se nekouřilo a nikdo nepracoval na zahradě. Všechno bylo tak, jak když ráno odešel, ale přesto pošetile doufal, jako pokaždé, když se vracel domů, že se něco změnilo.

Stále mu v hlavě zněla vévodova slova, že má jít domů za otcem. Bylo v nich něco zlověstného. Už dlouho věděl, že vévoda, tvrdý a nelaskavý muž, nevyniká trpělivostí s lidmi, ale nečekal, že ta chvíle přijde tak brzy. A stalo se to – kvůli lady Alexandře.

Malcolm si prohlížel políčko přerostlého plevelu, který býval zeleninovou zahradou, a kroutil hlavou. Alexandra je krásná a milá dívka, zvědavá a plná snahy naučit se všemu, čemu jen může. Když ji poprvé spatřil, jak se neuměle snaží chytat ryby, nabídl jí svou pomoc ze soucitu. Ale později se na jejich společná odpoledne začal těšit. Líbily se mu rozhovory s ní, byla rozumná a přemýšlivá a tak ráda se smála. Je to výjimečná dívka, úplně jiná než její otec. V budoucnu ji určitě čeká něco velkého.

Ale teď mu jejich přátelství přineslo problémy. Kéž by jí jen mohl pomoci a ochránit ji před přísným otcem, který ji jistě chce potrestat. Zbožňoval její sladkou nevinnost. Někdo by se měl postarat o to, aby tak dobré a křehké bytosti nikdo neubližoval.

Malcolm zavrtěl hlavou a povzdychl. Brzy bude Alex muset poznat skutečný svět, dříve či později do něj musí vstoupit každý. Nikoho nelze chránit věčně.

Zul si zablácené staré boty a položil je do koše na ryby u dveří. I když se snažil, v celém domku bylo znát, že tu chybí pečlivá ženská ruka. Barva na zdech se olupovala, okenice byly uvolněné a netěsnily, zahrada byla zarostlá.

Když byla ještě naživu jeho matka, vždycky tady bylo čisto a útulno. Malcolm se ji snažil zastoupit, aby vévoda nevyhnal jeho otce z domu. Když bude s otcem všechno v pořádku, bude Malcolm moci odejít a pracovat v obchodě. Obchodník ve městě mu už slíbil, že ho zaměstná. Takto se bude moci vypracovat a být na tom lépe, než kdyby zůstal rolníkem. Nakonec se mu snad podaří získat Mairiinu ruku. Otec se ale musí dát do pořádku.

Mairie. Když vzhlédl a všiml si uvolněných tašek na střeše, něco z lesku dnešního odpoledne stráveného s ní v něm pohaslo. Její otec ji nikdy nedá synovi chudého chalupníka, ani ona by si jej nevzala, dokud jí nebude mít co nabídnout. A Malcolm chce v životě něco víc i sám pro sebe. Vikář, který ho léta učil, mu řekl, že je chytrý a bystrý, a kdyby chtěl, určitě by jednou mohl mít svůj vlastní obchod. Možná že jednoho dne budou mít s Mairií nějaký obchod společně. Oba touží po tom, dostat se někam dál a neuvíznout tam, kde jsou.

Myslel na dnešní dopoledne, na rybaření s lady Alexandrou, tak klidnou, něžnou a čistou. Chtěl by mít jednou právě takový život. Život, ve kterém je všechno dobré a čisté. Život, který se podobá jí. Věděl, že by takto neměl uvažovat, Mairie se k němu lépe hodí, je to pro něj přiměřenější vztah. Někoho,

jako je Alexandra, nikdy mít nemůže. Strašné zakončení dnešního rybaření mu to jasně ukázalo.

Otevřel dveře, které se viklaly na uvolněných pantech. Uvnitř to páchlo kouřem, plísni a starou whisky. Když matka žila, podlaha byla vždycky čistě zametená, na nábytku nebyl prach, vonělo to tu po čerstvých bylinkách. Když se jeho otec vrátil večer domů z pole, vždycky matku pevně objal a líbal ji, dokud se nezačala smát.

Jeho rodiče se velice milovali. Až příliš. Když matka zemřela, otec ztratil smysl života. Malcolm si přísahal, že nikdy nebude nikoho tak milovat, aby nemusel tolik trpět. Nikdy nechce být takto bezmocný. Nebude opakovat otcovy chyby.

„Táto?“ zvolal. Ale nedostal žádnou odpověď.

Našel otce nahoře v podkroví, nataženého na posteli. Od včerejška se nepřevlékl, měl na sobě ušpiněné oblečení. Pleť měl sinalou a zpocenou, na bradě mu rašilo strniště, byla z něj cítit levná whisky. Na špinavé podlaze se válela prázdná láhev.

Nic z toho nebylo až tak neobvyklé. Ale bylo tu něco nového – zmačkaný papír, který ležel vedle láhve od whisky. Malcolm jej vyrovnal a rychle si jej přečetl. A zachvátil jej hněv, který rostl a rostl.

Byl to příkaz k vystěhování, podepsaný vévodou z Wavertonu.

Malcolm si dobře pamatoval, jak šel minulý týden prosit vévodu o shovívavost k jeho otci, o prodloužení lhůty k zaplacení nájmu. Vévoda na něj hleděl s kamennou tváří a řekl mu, že udělá, co je v jeho silách, ale nemůže příliš dlouho pomáhat těm, kteří si nedovedou pomoci sami.

A teď jeho otce vyhazuje. Právě nyní, kdy je po smrti své ženy nejzranitelnější.

Jednoho dne, přísahal si Malcolm, když přikrýval svého otce, se situace obrátí a vévoda bude prosit o pomoc jeho. A Malcolm pro něj nehne prstem.

Alex se zastavila nedaleko branky vedoucí k usedlosti jednoho z nájemců. Překvapilo ji, když se jí na pozadí šedozelených polí před očima objevilo cosi jasně červeného. Zadívala se tím směrem a spatřila Mairii McGregorovou, dceru jednoho z vesnických obchodníků, která seděla nahoře na brance. Alex jí vždycky záviděla její krásné, dlouhé tmavé vlasy a sametově hnědé oči. Sama byla bledá a vedle Mairie se cítila poněkud nevýrazná.

Mairiiny černé vlasy jí dnes splývaly volně na záda. Měla na sobě jasně modrou sukni a přes ramena červený šál. A nebyla sama. Stál vedle ní nějaký muž, opíral se o branku a vzhlížel k ní nahoru, díval se na ni a jejich prsty byly propletené. Mairie k němu skláněla hlavu a o něčem spolu soustředěně hovořili. Něžně se dotkla jeho tváře a on pootočil hlavu, aby jí mohl políbit prsty.

Byl to Malcolm. Malcolm líbal Mairii McGregorovou.

Alex to hluboce zasáhlo. Napadlo ji, že musí odejít nebo se schovat, přestože věděla, že ji nemohou vidět. Byli očividně příliš zaujatí jeden druhým, než aby si všimli čehokoli jiného. Cítila se jako zmrazená. Hluboce, bolestně zklamaná.

Mairie seskočila z branky a odcházela. Přitom na Malcolma vrhla divný, rozzlobený pohled.

Alex impulzivně vykřikla na Malcolma, který se chystal jít za Mairií.

„Malcolme!“ zvolala. „Prosím, počkej na mě.“

Pohlédl na ni, ale jeho výraz nebyl vůbec tak

příjemný jako jindy. Nikdy ho neviděla tak chladného, tak tvrdého, tak – tak mnohem staršího. „Nesmí nás spolu vidět, lady. Už teď mám kvůli vám dost velké problémy.“

„To jsem opravdu nechtěla, strašně mě to mrzí,“ hlesla zoufale. „Je mi to tak moc líto. Nevěděla jsem, že otec přijde a –“

Zastavil ji mávnutím ruky. „To už je jedno. Jeho Milost udělala mé rodině to nejhorší, co mohla. Teď musím jít svou cestou, a vy také.“

Alex nechápala. „Co vám udělal? Půjdu za ním, všechno mu to vysvětlím...“ Ale věděla, že je to marné. Otec ji nikdy neposlouchal. Nikdy se o ni nezajímal.

„Dávejte na sebe pozor. To je jediné, co vám ještě můžu říct.“ Na okamžik jeho hlas zvroucněl. Uchopil její ruku a stiskl ji, na okamžik ji podržel ve své. „Nedopusťte, aby z vás udělali někoho jiného, než jste. Ať se děje, co se děje.“

„Malcolme!“ ozval se Mairiin hlas. Jeho rysy zase ztvrdly, uklonil se Alex a odešel za Mairií.

Alex zůstala stát uprostřed cesty. Stále cítila příjemný stisk jeho ruky. Chvěla se. Věděla, že už ho nikdy neuvidí.

PRVNÍ KAPITOLA

Škola slečny Grantleyové pro mladé dámy – jaro 1888

„Alex! Alex, spíš? Pusť nás rychle dovnitř, než nás chytí.“

Lady Alexandra Mannerlyová nespala, i když už bylo dávno po večerce. Ležela stočená pod peřinou a četla si – nebo spíš přímo vychutnávala – *Strašidla z Wakefieldského lesa*, zakázaný román, který jí půjčila její přítelkyně Emily Fortescueová, která ho sem propašovala z Londýna. Její otec nebyl vůbec přísný a tím se velice lišil od Alexina otce, který trval na tom, že vévodova dcera musí být ve všem dokonalá, což obnáší i to, že si nebude číst pochybné romantické romány.

Ale Alexini rodiče ji naštěstí nemohli stále hlídat a ve škole měla dost přítelkyň, které dokázaly porušit skoro každé pravidlo bez toho, že by se dostaly do problémů. Ona sama tak odvážná nikdy nebyla. Nesnášela problémy, protože problémy k ní poutaly pozornost jiných lidí, kterou špatně snášela. Srdce jí pak rychle tlouklo, ztratila schopnost uvažovat, nedokázala ze sebe vypravit rozumné slovo. Chtěla jenom utéct pryč.

Být vévodovou dcerou tedy nebylo nic příjemného. A příští rok se to určitě ještě zhorší, protože vstoupí do společnosti. Bude to na velkém plese ve Wavertonu a začnou jí hledat vysoce postaveného manžela. Ale to je ještě daleko. Zatím je tady, ve škole slečny Grantleyové.

„Alex! Jsi tam? Otevři, vidíme, že svítíš!“

Alex odhrnula příkrývky a rychle přistoupila ke dveřím. Byla bosá, ale dřevěná podlaha ji naštěstí nestudila. Za dveřmi čekaly její nejlepší kamarádky Emily Fortescueová a Diana Martinová, zabalené do županů, a mezi sebou vlekly obrovský koš. Po-chichtávaly se, byly rády, že to stihly a nechytily je slečna Merrillová. Jinak by měly pořádný problém.

Ale Alex problémy tolik nevadily, když byly spoje-ny s Em a Dianou.

„Co to tu děláte?“ šeptala, když za nimi zamykala dveře.

„No, co myslíš asi?“ odpověděla Diana. „Půlnoční piknik!“

„Otec mi dnes poslal tenhle dárkový koš. Nesnědla bych to všechno sama,“ dodala Emily a rozprostřela na naleštěnou podlahu pokrývku. Její otec, který kdysi začínal jako obchodník s vínem, se vypracoval na majitele jednoho z prvních londýnských obchodních domů. Posílal Emily ty nejvybranější lahůdky. A kromě toho i krásné klobouky a zajímavé knihy.

„Není úžasný?“ povzdychla Diana. „Mí rodiče mi posílají jen teplé prádlo a větrové bonbóny.“ Dianin otec byl vysoce postaveným diplomatem v Indii, ale nikdy jí neposlal nic exotického jako třeba pandžáb-ský mušlín.

„Je tady brie a dort, sendviče a koláčky,“ vypočítávala Emily a kladla lahůdky na deku. „A čokolády Lindt! Tvoje oblíbené, Alex.“

„Opravdu, Lindt! To je senzační,“ radovala se Alex. Nedokázala odolat a hned si strčila kousek čokolády do pusy.

„Jak to, že jsi vzhůru takhle pozdě?“ zeptala se Diana, zatímco otvírala láhev zázvorového piva.

„Četla jsem si, co jiného,“ odpověděla Alex. „Snad sis nemyslela, že tu mám nějakého kluka? Třeba Jimmyho Wilkinse?“ Jimmy Wilkins byl synem místního statkáře, trochu uhrovitý, ale hezký. Jakožto jediná bytost mužského pohlaví mezi třinácti a šedesáti lety široko daleko byl objektem touhy mnoha dívek.

„Kdybys udělala něco tak strašně neslušného, určitě bys z toho dostala šílenou horečku a to by tě prozradilo,“ usoudila Emily.

Alex si vzala další čokoládu. „No já nevím. Víš, kdybych si teď vzala Jimmyho, nemusela bych být příští rok debutantkou. Žila bych v jeho krásném velkém domě a mohla bych si pořád číst, jen na podzim bych jezdila s ostatními na lov. To by byl nádherný život!“

„Ale no tak, Alex, chodit na plesy je přece fajn!“ namítla Emily. „Když si představím ty krásné šaty, tanec, chození do divadla, to všechno, co nás čeká... A prohlížet si ostatní lidi. Někteří jsou hodně zvláštní, je to zábavné, pozorovat je. Můžeme si o nich povídat.“

„Tobě se to snadno řekne,“ prohlásila Diana. „Tvůj otec chce, aby ses zapojila do jeho obchodu, takže je mu jedno, jestli se vdáš, a ty máš klid.“

Alex souhlasně přikyvovala. Všichni věděli, že Di chce být spisovatelkou, ale její rodiče byli mnohem konvenčnější než pan Fortescue a přáli si, aby se Diana provdala. A podobně tomu bylo i u Alexiných

rodičů. Ovšem vévoda a vévodkyně samozřejmě hledali jedině někoho na své úrovni, tedy z jiné vévodské rodiny, v nejhorším případě by vzali zavděk hrabětem. Možná i německým princem, protože všichni angličtí už byli rozebraní.

Při té představě se Alex udělalo špatně. Náhle si vzpomněla na mladíka, kterého kdysi znala. Byl to chalupníkův syn, který vypadal jako král a krásně se na ni usmíval. Až do jejich bolestného rozloučení. Připadalo jí to strašně dávno. Jako by to bylo v jiném životě.

„Tvůj debut ve společnosti bude fantastický, Alex!“ pronesla Emily přesvědčeně. „Jsi kmotřenkou princezny z Walesu, navíc její jmenovkyně. Představ si, kolik významných lidí k vám bude chodit na večírky.“

„Ani o tom nemluv, prosím tě,“ zamumlala Alex ustaraně. Princezna byla skutečně její kmotrou, posílala jí k narozeninám krásné dárky a psala jí milé dopisy. Přála si, aby byl Alexin debut skutečnou společenskou událostí. Alex však představa jejího vstupu do společnosti o to víc děsila.

Diana jí stiskla ruku. „Nemysli teď na to, Alex, zlatíčko! Je to ještě strašně daleko. Vždyť si mezitím ještě můžeš vzít Jimmyho Wilkinse! Vem si radši ještě čokoládu a řekni nám, co teď čteš.“

„Přece *Strašidla z Wakefieldského lesa*,“ odvětila Alex a ochotně vyhověla Dianinu přání ohledně čokolády. „Je to strašně napínavé!“

„Už ses dostala k té scéně, kde se Arabella setká s hrabětem?“ vyzvídala Emily.

„Ještě ne a neříkej mi to!“ durdila se Alex nako, ale smála se. Em se ráda nechávala strhnout svou vášní pro dobrodružné příběhy a občas se jí podařilo bezděčně vyzradit pointu.

„Poslal ti otec tento týden nějaké další knížky?“

„Ne, ale poslal mi tohle.“ Emily vytáhla ze dna koše hromádku módních časopisů.

„No ne! Tenhle je francouzský!“ vykřikla Diana nadšeně. Sáhla po něm a hned se ponořila do jeho stránek. Milovala módu a vždycky byla informovaná o posledních trendech, „Tak to jsou ty nové rukávy na léto? Jsou dost rafinované. Podívejte se na tu stužku.“

„Jsou opravdu zajímavé, a klobouky jsou mnohem větší než loni, všimly jste si? Otec má už teď strach, kolik budou stát, protože je na nich spousta peří a květin. Alex, musíš říct princezně, aby hned začala nosit jednoduché malé kloboučky.“

Alex se zasmála. „Zítra jí to určitě napíšu.“ V časopise, který právě držela v rukou, si všimla obrázku velké budovy. Měla pět poschodí, na každém rohu klasickou sochu bohyně a tolik oken jako nějaký zámek. „Gordstonův obchodní dům otvírá novou pobočku v Paříži?“

Emily se ušklíbla. „Ano, a můj otec zuří! V poslední době mu dává pan Gordston pěkně na frak. Jede plnou parou jako lokomotiva.“

„Moje matka miluje jeho klobouky, a to vždycky říkala, že by si nikdy nekoupila klobouk v konfekci,“ odpověděla Alex. Měla co dělat, aby na ní nepoznaly, jaký smutek v ní vyvolala vzpomínka na to, že kdysi také znala jednoho Gordstona. Bylo to ve Skotsku a ráda na ty krásné dny vzpomíná. I když ji to bolí.

Přečetla si článek o novém pařížském obchodním domě plný superlativů. Má podlahy z italského mramoru, jeho výtahy zdobené zlatem obsluhují dívky oblečené v červeném sametu, v jednom patře má dokonce fantastické oddělení s kosmetikou. Majitel prý vypadá jako mladý bůh a nádherně se směje. Má za

sebou románky s herečkami, hraběnkami a s bohatými Američankami.

„Je opravdu tak hezký, Em?“ zeptala se Diana. Emily byla jediná dívka ve škole, která se s pověstným panem Gordstonem setkala.

Emily naklonila hlavu na stranu a chvíli přemýšlela. „On je – dost zajímavý.“

„Připadá mi jako postava z nějakého románu,“ pronesla Diana zasněně. „Je tak temperamentní, tak schopný a tak bohatý! Radši bych si vzala *jeho* než nějakého hloupého diplomata nebo duchovního nebo důstojníka, jak by si to přáli mí rodiče.“

„S důstojníkem bys byla mnohem šťastnější,“ odpověděla Diana rázně. „A teď to, holky, radši všechno snězte, než budeme muset zase odejít.“

Alex otočila stránku a strnula. Z časopisu se na ni díval Malcolm. Její Malcolm, skotský mladík, na kterého nikdy nedokázala úplně zapomenout, i přesto, jak smutné tehdy bylo jejich rozloučení. Gordstonův obchodní dům tedy nepatří nějakému neznámému Skotovi. Byl vyobrazen poblíž závodní trati, vedle něj stála krásná dáma v krajkových šatech a na hlavě měla jeden z těch obrovitých moderních klobouků. Obdivně k němu vzhlížela a on se na ni blahosklonně, ale spíš rezervovaně usmíval. Byl tak statný, tak nádherný a tak úplně nedostupný.

Přečetla si titulky.

IDOL VŠECH ŽENSKÝCH SRDCÍ!

Četla dál.

Je však tento pohledný milionář připraven vstoupit do manželského svazku s lady Deanstonovou? Ona vypadá,

že by nebyla proti, on se však podle našich zdrojů k ničemu nechystá a ani chystat nebude. Ačkoliv dáma se šlechtickým titulem po jeho boku by mohla jediné vylepšit jeho postavení ve společnosti...

Tak Gordstonův obchodní dům tedy patří Malcolmovi? To do něj jsou zamilované všechny svobodné dámy? Alex byla překvapená, ne však šokovaná. On byl přece vždycky výjimečný. Byl by zázrak, kdyby se na ni ještě vůbec někdy podíval, když je obklopen tolika kultivovanými dámami.

Alex se bála, že by se mohla rozplakat. Raději tedy opatrně položila časopis stranou a mlčela. Emily a Dianě nikdy o Malcolmovi nic neřekla. Bylo to její malé tajemství, ke kterému se vracela, jako se žena vrací k oblíbenému překrásnému šperku, když je jí smutno. A najednou se z jejího tajemství stal slavný, všem známý muž a byl jí teď ještě vzdálenější než kdykoli předtím. Možná se s ním ještě někdy setká, ale jistě ne brzy. Ani nevěděla, co by mu dnes řekla.

Alex si lehla na piknikovou deku a poslouchala, jak si její přítelkyně povídají o nových francouzských módních trendech a o rozdílech mezi různými druhy čokolád. Smály se. Tady byly spolu ve svém malém bezpečném světě, chráněném jejich přátelstvím a vzájemnou důvěrou. Měla to tu tolik ráda! Byla zde jen jednou z mnoha dívek, prostě jen Alex! Kéž by tady spolu mohly zůstat navěky. A kéž by navždy mohla zůstat jen obyčejnou Alex. Alex, která vzpomíná na svého Malcolma.

„Chtěla bych tady zůstat navždycky,“ povzdychla. „Líbilo by se mi, kdybychom mohly pořád žít tak jako teď.“

Emily a Diana si lehly k ní. „U slečny Grantleyové

přece nemůžeme zůstat,“ vysvětlovala jí Em a hladila ji po ruce. „Ale vždycky můžeme být přítelkyněmi.“

„A budeme?“ zašeptala Alex. Když pochopila, kolik věcí se ve světě změnilo, zatímco ona byla ve škole, nebyla si už ničím jistá.

„Ale jistě že ano,“ prohlásila Diana. „Ať budeme kdekoliv a ať se nám stane cokoliv, vždycky budeme mít jedna druhou.“

DRUHÁ KAPITOLA

Londýn – jaro 1889

Alex sešla po špičkách ze schodů. V rukou držela klobouk a rukavice, doufala, že se jí je podaří odložit za nějaký velký květináč nebo podstavec jedné ze soch ve Waverton House. V domě bylo ticho – aspoň pro tuto chvíli.

Její matka, vévodkyně, si šla zdřímnout, otec jednal se svými obchodními partnery v knihovně a bratr Charles byl kdovíkdě. Vždycky po snídani odešel a vracel se až v noci. Šťastlivec. Ani služky nebylo vidět, své dopolední práce už měly hotovy a na večerní ještě nenastal čas.

Charlie mohl z domu odejít bez problémů, ale od Alex se očekávalo, že bude stále zde a bude cvičit na klavír, vítat hosty, zkoušet šaty a naslouchat matce, která ji průběžně informovala o přijatelných nápadnících. Nikdo z nich nebyl majitelem obchodního domu, samozřejmě. Alex to všechno dusilo. Mezi sametovými závěsy dopadajícími až na luxusní koberce a portréty všech živých i mrtvých Wavertonů, které na ni shlížely ze stěn pokrytých hedvábnými tapetami, měla pocit, že pomalu umírá.

Její slavnostní vstup do společnosti byl ještě

únavnější, než si představovala – a cítila se velmi osamělá. Jistě, měla kolem sebe stále hodně lidí, ale neviděla ani jednu kamarádku ze školy. Proto se právě snažila tajně vykrást z domu.

Naštěstí jí Emily zrovna poslala vzkaz, že ji budou čekat v Hyde Parku na koncertě vojenského orchestru. Neviděla Dianu a Em už celé týdny, pokud se nepočítá pár letmých setkání na plesích a večerích, kde spolu mohli prohodit sotva pár slov šeptem. Strávit s nimi den na čerstvém vzduchu v prostředí, kde nikoho nezajímá, že je dcerou vévody z Wavertonu, a moci se od srdce zasmát, je přesně to, co teď potřebuje.

Naneštěstí právě ve chvíli, kdy stanula na poslední schodu, se otevřely dveře knihovny a vyšel její otec a jeho obchodní partneři. Bylo příliš pozdě na to, aby se nepozorovaně vrátila po schodech nahoru. Přidržela se tedy svého plánu pro tuto neblahou možnost a zastrčila svůj klobouk za vázu ze slonoviny, z níž trčela pštrosí péra, a tvářila se, jako že jde jen náhodou kolem.

Podívala se na svého otce. Vévoda byl vysoký a honosil se velkým upraveným knírem jako vždy. Vždycky se ho bála, zvláště po tom, co se stalo tehdy ve Skotsku. Ale teď, když si její přítomnosti zatím nevšiml, jí připadal zasmušilý a méně sebejistý. Když obchodníci v černých oblecích a s lesklými napomádanými vlasy a koženými kufříky odešli, vévoda zvedl oči a spatřil Alex. Unaveně se usmál a nejevil žádné známky podezření nebo nelibosti. Alex byla v tu chvíli ráda, že tam stojí on, a ne matka. Otec si ani nevšiml, že má na sobě své nové modré vycházkové šaty, přestože je doma.

„Ahoj, květinco,“ pozdravil ji. Použil její starou